

Publicerad 2006-01-17 02:31 av Aenima

självironi till döds

Utomkropp

Jag är stöpt i timglasform

med en svajande gång

En rokokobyrå med alla lådor utdragna

Jag är sträv där jag vill vara len

mjuk och gropig där jag vill vara spänstig och slät

och jag har en massa innanmäte som jag inte förstår

när jag ska få användning för

Inga moderskänslor här inte

”Här doneras ett komplett set prima fortplantningsmedel,
aldrig använt”

Och framtill hänger där två köttpåsar

ofrivilliga blickfångare

som bör iklädas svarta trasor för att komma till sin verkliga rätt

fast ibland är de ganska mysiga att ta i

(särkilt för andra)

Och jag har ett par lungor

som inte pallar för mycket mer

än att föra syre till muskler

i vila

Men jag har ju min kläna karaktär förstås

ingen självdisciplin alls att tala om

för cykeln den står ju faktiskt i förrådet

Jag har liksom aldrig brytt mig om det där

med att komma i form i bikinin

Vem ser fettets dallra i vatten?

Men ändå står jag där framför spegeln

(aldrig på vågen, konstigt nog)

och konstaterar bittert

att baggyjeansen sitter förbannat tight

Vad ska man med skärp till, när man har knullhandtag?

”Ett tjockt lager underhudsfett skyddar dig mot kyla

och kan i extrema fall rädda ditt liv”

Jamen räddar det självkänslan, va?

Står det nåt om det i era propagandaskrifter för anorexiariskfall?

Jomen jag är vacker säger du
jag är så mycket mysigare att gosa med
men jag vet hur det känns att ta i den här kroppen
och jag gillar den inte
Gillar inte känslan av 'en handfull'
Jag vill vara fast i hullet, förstår du
inte skaka så mycket
men med min kärlek för rutiner
så funkar inte regelbunden, målmedveten motion
Regelbunden självsvält kanske
Jag är för lat för Anorexia

Jag vill kunna springa över ängarna
längre än 40 meter
Och jag ber er ursäkta min kroppsfixering
men jag vill ha lite mera muskler
och lite mindre kvinnlighet

030213

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Aenima med Poeter.se id #4615 innehar upphovsrätten